

nantsloven, hvorimod Tillagsbevillingslovene pludselig ere bleone borte i andet Stykke. Det lader til, at Rigsretten overfor Tillagsbevillingsloven ikke en Gang skal have Ret til at undersøge, om en Udgift har Hjemmel i dem. Det tror jeg er Exempler paa, at Forslaget heller ikke i redaktionel Henseende kan kaldes mønsterværdigt; men det er jo mindre væsentligt, og jeg skulde aldeles ikke have indladt mig herpaa, lige saa lidt som jeg gjorde det i Saar, hvis ikke det ærede Medlem var fremkommen med denne, som det forekommer mig, noget umotiverede Ros. Jeg kunde forøvrigt forøge disse Redaktions-Exempler med flere andre. Saaledes er ganske vist § 6 meget lidet heldigt affattet, idet den ikke tydelig angiver, hvilke Veie man har at sikkre sig for at kunne faae de Oplysninger, som ere aldeles uundværlige Betingelser for Anvendelsen af § 6. Hovedsagen er jo imidlertid ganske vist Indholdet af dette Lovforslag, og herom gjorde det ærede Medlem den Bemærkning, at det ogsaa i denne Henseende var et ganske fortrinligt Forslag. Man kunde ikke angribe det, sagde han, uden at angribe Grundloven. Jeg tror nu igaar at have paavist, at det tværtimod forholder sig saaledes, at man ikke kan hævde Grundloven, uden netop at maatte angribe dette Forslag. Det er ikke muligt at hævde Grundlovens § 95, uden at maatte sige, at dette Forslag støder paa forskjellig Maade an mod denne Paragraf. Jeg tror igaar at have tilstrækkeligt paavist, at de Bestemmelser, som man vist med Rette maa kalde Hovedbestemmelser i dette Lovforslag, maa siges at indeholde Tillæg til og Fortolkninger af Grundloven, som ikke kunne gives paa anden Maade end den, som Grundlovens § 95 anviser. Det ærede Medlem havde aabenbart ikke klart opfattet, hvad jeg sagde igaar, naar han mente i mine Udtalelser at kunne finde den Sætning, at dette Lovforslag slet ikke indeholdt Noget, som hørte hjemme under en Ministeransvarlighedslov. Tværtimod var det jo Noget, jeg meget tydelig fremhævede, at dette Lovforslag i flere Afsnit indeholdt Ting, der netop hørte hjemme i en Ministeransvarlighedslov og havde deres naturlige Plads i en saadan; men hvad jeg indvendte og ved Siden af meget stærkt fremhævede, var, at under Ministeransvarlighedslovens Navn var der indført saadanne Bestemmelser, der ikke høre hjemme i en saadan Lov, og at det uheldigvis var disse Bestemmelser, for hvilke man kunde antage, at det Hele var skrevet. Naar det ærede Medlem nu søgte at forsvare Tilstedeværelsen af disse Bestemmelser i Lovforslaget, da tror jeg ikke, at han i denne Henseende havde synderligt Held med sig. Han gjorde først den almindelige Bemærkning, at der var Bestemmelser i Grundloven, som vare af den Natur, at de hjemlede Lovgivningsmagten, saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, en friere Afgang til Fortolkning af Grundloven end An-

dre, og at det særlig var Tilfældet med de Bestemmelser, der foreskrive, at Noget skal fastsættes ved Lov, deriblandt altsaa den Paragraf om Ministeransvarlighed. En Ministeransvarlighedslov, sagde det ærede Medlem, maatte have et saadant Omfang, at alle Grundlovens Paragrafer kunde aabne Plads for den. Ja, det er vist fuldkommen rigtigt, det vil sige paa den Maade, at en Ministeransvarlighedslov maa kunne indeholde Bestemmelser for, hvorledes den bliver at behandle, der overtræder de forskjellige Paragrafer i Grundloven. Derimod er det ikke rigtigt paa den Maade, at en Ministeransvarlighedslov skulde ved Grundloven have faaet en Bemyndigelse til at fortolke de enkelte Paragrafer i Grundloven. Det ligger aldeles ikke i den Omstændighed, at Grundloven henviser Noget til Ordning ved særlig Lov, at den skulde indrømme denne Lov en særlig Ret til at fortolke hvilke som helst Bestemmelser i Grundloven. — Naar nu det ærede Medlem kom ind paa § 14, tør jeg vel med Hensyn til det, der staar i andet Stykke af § 14, betragte som indrømmet fra hans Side, at det var meget tvivlsomt. (Hørup: Nei, det er ingen Indrømmelse). Det ærede Medlem sagde, at det er meget tvivlsomt, og jeg maa efter hele den Maade, hvorpaa han iøvrigt traadte op, antage, at det maatte betragtes væsentlig som en Indrømmelse fra hans Side — meget tvivlsomt, om det ikke indeholdt en virkelig Forandring af Grundloven, der kun kunde gives paa den Maade, som er omhandlet i Grundlovens § 95. Men det forekommer mig, at det ingenlunde blev paavist, at ikke det Samme er Tilfældet med det første Stykke af § 14. Det ærede Medlem sagde, at han maatte negte, at det indeholder en ny Betingelse for Udstedelsen af foreløbige Love. Hvorledes kan det ærede Medlem tro, at en saadan Negtelse kan komme i Betragtning overfor den Omstændighed, at Grundloven ganske bestemt har opstillet visse Betingelser, og at dette Lovforslag udtrykkelig siger, at der indtræder Straffansvar, naar der udstedes en foreløbig Lov, uden at de i Grundlovens § 25 foreskrevne Betingelser ere til Stede, eller af saadan Beskaffenhed o. s. v. Det er jo ganske tydeligt. Jeg bruger ogsaa her det Udtryk, som det ærede Medlem fandt ikke saa fint; det er lidt plumpt skrevet, siger jeg, at man har ganske tydeligt sagt: Udstedelse af foreløbige Love, uden at de Betingelser ere til Stede, som Grundloven stiller, og uden at følgende nye Betingelse er til Stede, er strafbar. Man kunde ikke formelt og reelt paa en tydeligere Maade sige, at det er en ny Betingelse, man her vil føje til Grundloven. Nu mente det ærede Medlem vel, at denne Betingelse for saa vidt ikke er ny, at det er Noget, man bestandig havde forudsat, at saaledes maatte det netop være, og han sagde i den Henseende, at man havde jo forudsat, at Forholdet er det ved foreløbige Love, at Mini-